

Arrest

nr. 99 710 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U bent gehuwd met K. R. (...) (O.V. X). Op 11-5-1391 (Perzische tijdrekening, komt overeen met 01-08-2012 in de Europese tijdrekening) werd u gebeld door uw vriend K. A. (...) die u vertelde dat hij ruzie had met zijn vrouw en u vroeg of hij een paar dagen bij u kon logeren. Aangezien u net voor uw werk een paar dagen weg zou zijn en uw echtgenote al naar haar ouders vertrokken was, stemde u hier mee in. Diezelfde dag gaf u uw vriend de sleutels van uw woning en stelde u hem voor aan de huisbaas. Twee dagen later werd u door uw echtgenote gebeld die u vroeg wat er aan de hand was, aangezien

de huisbaas aan uw ouders had laten weten dat de autoriteiten twee vreemde personen in jullie woning hadden gearresteerd en uw vader daags erop was meegenomen door de politie. Uw vader werd na vijf dagen vrijgelaten, waarop hij u belde en u meedeelde dat u werd beschuldigd van politiek activisme, het creëren van een veilige schuilplaats en het transporteren van zaken. Uw vader besprak de situatie met uw schoonvader en er werd besloten dat u met uw gezin Iran diende te verlaten. Uw vader bezorgde jullie paspoorten, die steeds bij uw ouders lagen, aan een smokkelaar. Uw echtgenote en jullie kinderen vervoegden u in Teheran en samen vertrokken jullie op 14-6-1391 (4-9-2012) met een bus vol pelgrims met eindbestemming Syrië, naar Turkije. Jullie reisden met valse Iraanse paspoorten die de smokkelaar jullie voor jullie vertrek had gegeven. In deze groene-blauwige paspoorten, op naam van F. R. (...) en T. G. (...), stond een visum voor het maken van een pelgrimstocht naar Syrië. Na anderhalve dag rijden werden jullie door de buschauffeur afgezet op een stopplaats waar jullie werden opgewacht door een andere smokkelaar, D. (...), die jullie met de auto naar Istanbul bracht. Na 15 dagen kwam D. (...) jullie hier ophalen en namen jullie de metro naar de luchthaven. Net voor jullie aankomst op de luchthaven kreeg u van D. (...) de valse paspoorten waarmee jullie zouden reizen. De paspoorten waren Italiaans en groen-blauwig van kleur. D. (...) zei u niet in het paspoort te kijken en u borg de paspoorten op in uw zak, zonder er in te kijken. Bij de luchthavencontrole legde u de paspoorten neer en pas na aankomst in het station van Brussel Noord gaf u de paspoorten terug aan D. (...), die met jullie was meegereisd. U vroeg op 24-9-2012 asiel aan. Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw ouders dat de Iraanse autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u. U wenst niet naar Iran terug te keren uit schrik gearresteerd en opgesloten of vermoord te worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bezorgde u op 26-11-2012 de volgende documenten aan het Commissariaat-generaal: uw shenasnameh (geboortebekje) en deze van uw drie kinderen; uw Iraanse identiteitskaart; uw rijbewijs; uw huwelijksboekje; en twee professionele kaarten betreffende uw beroep als chauffeur.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw reisweg - u zou met uw gezin illegaal vanuit Iran via Turkije naar België zijn gereisd - aannemelijk te maken daar er naast verschillende eigenaardigheden ook meerdere onmiskenbare tegenstrijdigheden opduiken tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, die de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale reis via Turkije ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat uw ouders de paspoorten van uzelf en uw echtgenote, die, zo stelde u expliciet, steeds bij uw ouders lagen, aan de passeur gaven (CGVS, p. 8). Uw echtgenote echter stelde dat zij haar paspoort steeds thuis bij zich had, maar dat ze het wel steeds meenam naar haar ouders als ze bij hen verbleef. Uw eigen paspoort, zo ging uw echtgenote verder, bewaarde u in een samsonite koffer die steeds thuis lag (CGVS echtgenote, p. 5). Jullie verlieten Iran evenwel niet met jullie eigen paspoorten, maar met valse Iraanse paspoorten die u door de smokkelaar werden overhandigd in Teheran. Deze paspoorten waren volgens u donker groen, blauwig. De valse namen die in het paspoort stonden kende u, de geboortedata niet. U wist dat het visum bestemd was voor het maken van een pelgrimstocht naar Syrië, maar u wist niet of het visum ook voor Turkije geldig was (CGVS, p. 11). Uw echtgenote was ervan overtuigd dat het een donkerrood paspoort betrof, maar kon al evenmin zeggen welk visum in het paspoort stond aangezien ze aangaf nooit in het paspoort gekeken te hebben (CGVS echtgenote, p. 7). Jullie staken met de bus in Bazargan de grens over naar Turkije, waar de paspoorten gecontroleerd werden. Hierna vonden er geen controles meer plaats. U wist niet welke dorpen of steden u passeerde en kon evenmin duiden waar in Turkije jullie door de bus werden afgezet (CGVS, p. 10-12). Uw echtgenote wist niet waar de bus de grens precies overging en wist al evenmin in welk land jullie vervolgens terecht kwamen. Evenmin wist ze in welk land de plaats waar jullie door de bus werden afgezet zich bevond (CGVS echtgenote, p. 7-8). Na een verblijf van 15 dagen in Istanbul namen jullie samen met de smokkelaar de metro naar de luchthaven, waar u de paspoorten overhandigd kreeg. U hield deze paspoorten (ook tijdens de vlucht) bij, totdat jullie uiteindelijk aankwamen aan het station van Brussel Noord. U verklaarde niet één keer in de paspoorten gekeken te hebben, aangezien de smokkelaar u had aangemaand dit niet te doen (CGVS, p. 14). U wist dan ook niet welk visum in het paspoort stond en welke namen voor u en uw gezinsleden in de paspoorten genoteerd stonden (CGVS, p. 14-15). U wist enkel dat het Italiaanse paspoorten waren en dat ze opnieuw groen-blauw waren van kleur (CGVS, p. 15). Uw echtgenote, die beweerde dat ze de paspoorten nooit had gezien en dus ook de kleur ervan niet kende (CGVS echtgenote, p. 8-9), wist ook niet welke namen er in de paspoorten genoteerd stonden en met welke visum jullie naar België reisden. Evenmin wist uw echtgenote met welke luchtvaartmaatschappij jullie reisden (CGVS, p. 9). Eenmaal aangekomen in België nam u contact op met uw vader, zodat de rest van het bedrag aan de

smokkelaar betaald kon worden (CGVS, p. 15). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat jullie contact opnamen met haar eigen vader om de betaling te regelen (CGVS echtgenote, p. 2-3).

Daarenboven kunnen jullie vage verklaringen aangaande de documenten waarmee jullie zouden hebben gereisd maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten van buiten de Europese Unie betreft. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits-)controles en ondervragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en de (reis-)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel, immers groot is. Gezien dit risico kan er aldus van u worden verwacht dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar België zou zijn gereisd kan bijgevolg worden verondersteld dat u dus goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in het paspoort.

Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u louter vage en weinig gedetailleerde verklaringen kon afleggen betreffende de problemen die u ertoe gebracht hebben Iran te verlaten. Zo wist u niet wat er allemaal in uw huis gebeurd is en wist u al evenmin wie er precies bij u thuis gearresteerd werd (CGVS, p. 19, 20). Uw vader werd aangehouden en werd vijf dagen vastgehouden, maar u wist niet waar, aangezien u het hem nooit heeft gevraagd (CGVS, p. 17). U wist dat de autoriteiten daarna nog een of twee keer naar het huis van uw ouders kwamen, maar u wist niet wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 4, 17). U wist evenmin of de autoriteiten ooit naar het huis van uw schoonouders zijn geweest, aangezien u ook dat nooit heeft gevraagd (CGVS, p. 17).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en nationaliteit en deze van uw kinderen, alsook uw burgerlijke staat en het gegeven dat u als chauffeur werkzaam was, wat in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaars betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen laten weten dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Zij verwijzen naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen om in de verf te zetten dat er heel voorzichtig dient te worden omgesprongen met de toepassing van het principe dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling rust. Zij wijzen er tevens op dat de proceduregids bovendien stelt dat de bewijslast gedeeld wordt tussen de kandidaat-vluchteling en de behandelende asielinstantie. Verder geven verzoekende partijen de definitie van vluchteling weer en geven zij, onder verwijzing naar rechtsleer, onder meer aan dat de beoordeling van de gegrondheid eveneens een oordeel inhoudt over de bestaande situatie in het land van herkomst en dat de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neerkomt op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van een risico voor vervolging.

Verzoekende partijen betogen hierna dat zij aan de hand van hun verklaringen en de documenten die zij hebben neergelegd, wel degelijk aantoonde dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Het zorgvuldigheidsbeginsel is volgens hen dan ook geschonden, daar waar verwerende partij geen individuele beoordeling heeft gedaan op basis van het door hen weergegeven vluchtrelaas, in het kader van de objectief gekende achtergrondinformatie over Iran.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de uiteenzetting van verzoekende partijen over de bewijslast – met name dat deze niet te strikt dient te worden toegepast en dat deze dient te worden gedeeld tussen de kandidaat-vluchteling en de behandelende asielinstantie – niet dienstig is, aangezien nergens in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekende partijen niet zouden tegemoetkomen aan de op hun rustende bewijslast. Betreft het betoog dat uit hun verklaringen en de documenten die zij hebben neergelegd wel degelijk blijkt dat zij in Iran een gegronde vrees voor vervolging koesteren, doch dat verwerende partij geen individuele beoordeling heeft gedaan van hun asielaanvraag, de situatie in Iran mede in acht genomen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partijen nalaten om deze argumentatie op concrete wijze uiteen te zetten in hun verzoekschrift. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen aangereikte elementen. Uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat alle door verzoekende partijen weergegeven problemen op afdoende wijze werden besproken, doch dat verwerende partij echter, om verschillende redenen, geen geloof kon hechten aan hun voorgehouden problemen. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet volhouden dat er geen individuele beoordeling heeft plaatsgevonden van hun asielaanvraag. Betreft de aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.8.

2.2.4.1. Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun reisweg, merken verzoekende partijen op dat hun verklaringen omtrent de door hen afgelegde reisweg niet behoort tot de kern van hun relaas. Het ongeloofwaardig karakter van deze verklaringen kan dan ook geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag, met name de problemen die zij in Iran hebben ondervonden en die zij riskeren bij een terugkeer.

Verder argumenteren verzoekende partijen dat de enkele tegenstrijdigheden die in dit verband worden aangehaald, het gevolg zijn van een misverstand. Bovendien werden zij tijdens hun gehoor niet

geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, zodat hen de kans niet werd gegeven om deze misverstanden op te helderen, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.4.2. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot de vlucht uit hun land van herkomst doorspekt zijn met eigenaardigheden en tegenstrijdigheden, hetgeen ertoe leidt dat aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht, is vanzelfsprekend uiterst nefast voor de algemene geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Het komt verzoekende partijen derhalve niet toe te opperen dat de illegale reisroute die zij hebben ondernomen teneinde een uitweg te vinden voor de problemen die zij in hun land van herkomst hebben ondervonden, geen betrekking zou hebben op de kern van hun asielrelaas en bijgevolg er niet toe zouden kunnen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen. Dergelijk argument kan door de Raad geenszins worden aanvaard.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat de tegenstrijdigheden slechts het gevolg zijn van een misverstand, stelt de Raad vast dat, gelet op de uitdrukkelijke verklaringen die zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd en op het feit dat de protection officer, wat betreft de plaats waar zij hun paspoorten bewaarden, uitvoerig heeft doorgevraagd (administratief dossier, stuk 4, p. 8 en stuk 4b, p. 5), niet kan worden ingezien hoe er *in casu* sprake zou kunnen zijn van een misverstand. Daar waar verzoekende partijen aankaarten dat hen niet de mogelijkheid werd geboden om deze misvattingen recht te zetten, constateert de Raad dat zij in onderhavig verzoekschrift echter niet de minste moeite ondernemen om hun stelling dat het om een vergissing gaat, op concrete wijze te onderbouwen. Betreffend argument is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verder merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissingen eveneens wordt gemotiveerd dat tweede verzoekende partij quasi totaal onwetend blijkt te zijn over de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten en dat eerste verzoekende partij evenmin op de hoogte bleek te zijn van enkele belangrijke gegevens in verband met de reisweg. Zo stelt verwerende partij dat tweede verzoekende partij niet wist te zegen welk visum in het paspoort stond waarmee zij de Iraanse grens hebben overgestoken, waar de bus de grens precies overging, in welk land zij vervolgens terecht kwamen, in welk land de plaats waar zij door de bus werden afgezet zich bevond, welk visum en welke namen in het paspoort stonden waarmee zij naar België reisden vanuit Turkije, hoe dit paspoort eruit zag en met welke luchtvaartmaatschappij zij reisden. Eerste verzoekende partij wist niet welke geboortedata in het eerste paspoort vermeld stonden, of het erin vermelde visum ook voor Turkije geldig was, welke dorpen of steden zij passeerden, waar zij in Turkije door de bus werden afgezet. Eerste verzoekende partij, zo stelt verwerende partij vast, kon ook niet zeggen welke namen en welk visum vermeld stonden in het paspoort waarmee zij van Turkije naar België zijn gereisd. De Raad wijst erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte (individuele) controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen/niet altijd nadere verklaringen konden afleggen omtrent de identiteitsgegevens in de gebruikte valse paspoorten en dat zij evenmin wisten welk visum in de paspoorten stonden. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. De Raad besluit dat verwerende partij uit de tegenstrijdigheden en de flagrante onwetendheden met recht kon besluiten dat aan hun verklaringen omtrent de afgelegde reisweg en de hierbij gebruikte documenten geen geloof kan worden gehecht, waardoor hun algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondergraven.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partijen louter vage en weinig gedetailleerde verklaringen konden afleggen betreffende de problemen die hun ertoe hebben gebracht Iran te verlaten, menen verzoekende partijen dat dergelijk besluit geen rekening houdt met het feit dat eerste verzoekende partij geen rechtstreekse getuige is geweest van dit incident. Wat er zich precies heeft afgespeeld in hun huis weten zij niet, aangezien zij ten tijde van de gebeurtenissen niet aanwezig waren. Er kan volgens verzoekende partijen dan ook niet worden geargumenteed dat het gebrek aan kennis blijkt geeft van een gebrek aan interesse. Bepaalde vragen die gesteld werden door de protection officer hadden zij immers zelf niet eens gesteld aan familieleden, zodat zij het antwoord schuldig moesten blijven. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij, door deze

specifieke omstandigheid te negeren, geen rekening heeft gehouden met alle concrete elementen eigen aan het dossier.

Verzoekende partijen halen verder ter vergoelijking van de vastgestelde vaagheden omtrent hun asielproblematiek nog aan dat zij desbetreffend consistente verklaringen hebben afgelegd. Deze vaststelling draagt bij tot de geloofwaardigheid van hun relaas, aldus verzoekende partijen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen wat er allemaal precies in haar huis is gebeurd, wie er precies werd gearresteerd, waar haar vader gedurende vijf dagen werd vastgehouden, wanneer de autoriteiten nog zijn langs geweest bij haar ouders en of de autoriteiten ooit naar het huis van haar schoonouders, de ouders van tweede verzoekende partij, zijn gegaan. De Raad wijst er wederom op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, echter kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat deze onwetendheden, waaruit overigens een flagrant gebrek aan desinteresse kan worden afgeleid, excusabel zijn door het niet lijfelijk aanwezig zijn van eerste verzoekende partij (en evenmin van tweede verzoekende partij) tijdens de aangehaalde incidenten. Er dient echter te worden vastgesteld dat aangaande onwetendheden in hoofdzaak het resultaat zijn van het feit dat verzoekende partijen geen (afdoende) pogingen hebben ondernomen om meer informatie te verkrijgen omtrent de incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in hun huis en de verdere gevolgen ervan. Verzoekende partijen geven dit overigens expliciet toe in hun verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen allebei tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben aangegeven nog steeds, via telefoon en via internet, contact te (kunnen) onderhouden met hun ouders in Iran (administratief dossier, stuk 4 p. 3-4 en stuk 4b, p. 2-3). Uit hun verklaringen blijkt eveneens dat zij wel degelijk kunnen praten, zij het slechts op beknopte wijze, over de problemen die hen in Iran te beurt zijn gevallen en die zij nog steeds ondervinden (administratief dossier, stuk 4 p. 4 en 6 en stuk 4b, p. 3). Tweede verzoekende partij verklaart in dit verband overigens het volgende: *“heeft u het later gevraagd aan uw man, of hij nog nieuws had gekregen van zijn familie? Neen. Ik ben gekomen om het leven van mijn man en mijn gezin te redden. Wat er daar nu gebeurt interesseert me niet meer ... zelfs niet als uw schoonfamilie en misschien zelfs uw eigen vader betrokken kan raken en misschien ondervraagd wordt door de autoriteiten? Sinds ik hier ben, heb ik veel probs, ik heb veel stress. Het eten ben ik hier niet gewoon. Ik heb probs. Op dit moment denk ik alleen aan ons”* (administratief dossier, stuk 4b, p. 4). Er kan derhalve worden vastgesteld dat het in het verzoekschrift aangebrachte excuus niet overtuigt, aangezien de onwetendheden te wijten zijn aan hun eigen gedrag. Dergelijke houding geeft volgens de Raad blijk van een flagrante desinteresse aangaande de verdere evolutie van hun eigen asielproblematiek, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problematiek.

Daar waar verzoekende partijen ten slotte nog ter vergoelijking aanhalen dat zij desbetreffend consistente verklaringen hebben afgelegd, hetgeen volgens hen bijdraagt tot de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is. Deze opmerking kan dan ook geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissingen.

2.2.6. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie

heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 november 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT